

[Statsministeren.]

kunde være nogle ganske faa Maaneder. Er det saa ikke en Bedømmelsesfejl med Hensyn til, hvordan Udviklingen vilde blive? Og vilde det saa ikke være rigtigere at drage den fulde Konsekvens heraf og — hvis man altsaa er enig i den Betragtning, at der har været for lempelige Forhold med Hensyn til Indførselen, hvad jeg slet ikke er sikker paa — sige, at naar dette var Tilfældet, burde man slet ikke have indladt sig paa at lempe Restriktionerne for nogle ganske faa Maaneder efter at stramme dem og stramme dem tilsvarende haardt, fordi man maaske i den korte Periode havde haft for frie Forhold.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller citerede ogsaa en, som han kaldte det, personlig Bemærkning, hvori jeg havde givet Udtryk for ringe Tillid til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller som Udenrigsminister, og sagde, at nu hævnedes det sig jo. Det forstaar jeg ikke rigtig. Jeg vedstaar disse Udtalelser, og jeg kan tilføje, at jeg hverken selv vilde have kunnet danne Regering eller vilde være indgaaet i en Regeringsfortsættelse paa det daværende Tidspunkt med det ærede Medlem som Udenrigsminister. Men det ærede Medlem er jo ogsaa kommet med kritiske Bemærkninger over for mig. Det ærede Medlem og hans Parti vilde ikke deltage i en Regeringsdannelse med mig som Chef. Det ærede Medlem har her i Tinget udtalt, at jeg efter hans Opfattelse var den Mand her i Landet — i hvert Fald her i Tinget, men jeg tror endogsaa, han sagde her i Landet —, som har skadet den sydslesvigske Sag mest. Det er hans Opfattelse deraf, og det andet er min Opfattelse, men hvori det skulde hævne sig, det forstaar jeg ikke; jeg kan ikke tænke mig, at disse Udtalelser, disse Synspunkter, skulde være noget som helst til Hinder for, at man i den nuværende Situation søgte at gennemføre den Politik, som man anser for at være den mest gavnlige for Landet, og derfor er det mig uforstaaeligt, hvad den Bemærkning om, at det vilde hævne sig, skal tjene til. Jeg ønsker i hvert Fald ikke at føre en anden Politik end den, jeg anser for den rette, og ønsker ogsaa at føre den sammen med det ærede Medlem, uanset at han har udtalt disse Ord om mig og om min Virksomhed paa andre Omraader. Jeg tror i det hele taget ikke, at man ved Politik skal lægge alt for megen Vægt paa, hvad man synes om hinanden personligt eller politisk paa et tidligere Tidspunkt eller paa et andet Omraade, men se at faa det bedst mulige ud af den Situation, vi staar i, og søge at

samarbejde saa godt, som Samarbejde er muligt, uden at hæfte sig for meget ved, hvad man i øvrigt mener om hinandens Politik paa et andet Tidspunkt og paa et andet Omraade.

Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft fremsatte paa ny en Række Betragtninger. Jeg kan ikke se, at han paa noget Punkt rokkede ved de Argumenter, som jeg i min første Tale fremførte imod hans Kritik, eller fremkom med noget væsentligt i sine sidste Taler, som der ikke i Forvejen var givet Svar paa enten af mig eller af den højtærede Handelsminister.

Under det ærede Medlems første Tale kritiserede han, at Regeringen med Hensyn til Valutasituationen og den økonomiske Politik havde siddet med Hænderne i Skødet. Jeg paaviste, at vi har foretaget en lang Række Handlinger, der havde stor valutamæssig Betydning, men ikke et Ord havde det ærede Medlem at anføre derimod. Det ærede Medlem mente endvidere dengang, at det var os og os alene, der havde Ansvaret. Jeg paaviste, at det ærede Medlem og hans Parti havde gennemført Foranstaltninger, som havde vanskeliggjort en god Løsning af de økonomiske Forhold i vort Land, og at de havde modsat sig andre Reformere, som, hvis de ikke var blevet gennemført, vilde virke i samme Retning. Jeg hørte ikke, at det ærede Medlem blot gjorde Forsøg paa at argumentere herimod.

Det ærede Medlem beskyldte mig i sin første Tale for i særlig Grad at beskyldte Arbejderne for at have Ferientalitet og nærmest for Driveri. Jeg paaviste ved Citat af den Tale, som det ærede Medlem hentydede til, at her var ikke Tale om Arbejderne alene, men om en almindelig Indstilling i hele vort Samfund, og at det derfor aldeles ikke kunde tages som noget som helst specielt Angreb paa Arbejderne. Det ærede Medlem har i sin sidste Tale ikke et eneste Ord til Forsvar for sin Paastand i den første Tale, han holdt.

Jeg paaviste det ærede Medlems svingende Standpunkter med Hensyn til Vareindførsel her til Landet. Det eneste, det ærede Medlem anførte herimod, var, at han hele Tiden havde ønsket Raastofindførsel fremfor Indførsel af mindre nødvendige Varer. Jeg tror, at alle i denne Sal altid har haft dette Ønske, men det kan ikke hverken forklare eller bortforklare det ærede Medlems svingende Standpunkter i denne Sag. Det, der er rigtigt, er, at det ærede Medlem vilde tage Æren for visse Varers Indførsel, som ikke var Raastoffer og vel næppe kunde siges at være strengt nødvendige